

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 16ης Σεπτεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση T-110/95,

International Express Carriers Conference (IECC), επαγγελματική οργάνωση ελβετικού δικαίου με έδρα τη Γενεύη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον Éric Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, και τον Jacques Derenne, δικηγόρο Βρυξελλών και Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης, αρχικώς, από τον Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τη Rosemary Caudwell, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και, στη συνέχεια, από την Rosemary Caudwell και τη Fabiola Mascardi, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, επικουρούμενες από τον Nicholas Forwood, QC, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενης από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τη Stephanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, καθώς και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Nicholas Green, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

La Poste, εκπροσωπούμενη από τους Hervé Lehman και Sylvain Rieuneau, δικηγόρους Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Aloyse May, 31, Grand-rue,

και

το **Post Office**, εκπροσωπούμενο από τον Ulick Bourke, solicitor of the Supreme Court of England and Wales, καθώς και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Stuart Isaacs, QC, και τη Sarah Moore, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch και Wolter, 11, rue Goethe,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της από 17 Φεβρουαρίου 1995 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε εν μέρει η καταγγελία που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 13 Ιουλίου 1988 με την οποία κατήγγειλε συμφωνία καθορισμού των τιμών συναφθείσα τον Οκτώβριο του 1987 από διαφόρους δημοσίους ταχυδρομικούς φορείς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τον B. Vesterdorf, Πρόεδρο, τον C. P. Briët, την P. Lindh, τον A. Potocki και τον J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Μαΐου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Η International Express Carriers Conference (IECC) και η αναταχυδρομηση

- 1 Η International Express Carriers Conference (στο εξής: IECC) είναι μία οργάνωση η οποία εκπροσωπεί τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες κατεπείγοντος ταχυδρομείου. Τα μέλη της παρέχουν, μεταξύ άλλων, τις καλούμενες υπηρεσίες «αναταχυδρομώσεως», οι οποίες συνίστανται στη μεταφορά ταχυδρομικού υλικού προελεύσεως μιας χώρας Α προς το έδαφος μιας χώρας Β προκειμένου να ταχυδρομηθεί εκεί στον τοπικό δημόσιο ταχυδρομικό φορέα (στο εξής: ΔΤΦ), για να προωθηθεί τελικώς από αυτόν στο έδαφός του ή προς μια χώρα Α ή Γ.

- 2 Διακρίνονται συνήθως τρεις τύποι υπηρεσιών αναταχυδρομήσεως:
- η «αναταχυδρομηση ΑΒΓ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β, προκειμένου να διακινηθεί μέσω του κλασικού διεθνούς ταχυδρομικού συστήματος προς μια χώρα Γ, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού·
 - η «αναταχυδρομηση ΑΒΒ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β, προκειμένου να διακινηθεί προς τον τελικό παραλήπτη του ταχυδρομικού υλικού, ο οποίος κατοικεί στην ίδια αυτή χώρα Β·
 - η «αναταχυδρομηση ΑΒΑ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β, προκειμένου να μεταφερθεί εκ νέου μέσω του κλασικού διεθνούς ταχυδρομικού συστήματος προς τη χώρα Α, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού.
- 3 Στους τρεις αυτούς τύπους αναταχυδρομήσεως πρέπει να προστεθεί η καλούμενη «μη φυσική αναταχυδρομηση». Ο εν λόγω τύπος αναταχυδρομήσεως αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία πληροφοριακά στοιχεία προελεύσεως μιας χώρας Α μεταβιβάζονται ηλεκτρονικώς σε μια χώρα Β, όπου τυπώνονται, ως έχουν ή κατόπιν μετατροπής, σε χαρτί και, στη συνέχεια, μεταφέρονται και εισάγονται στο ταχυδρομικό σύστημα της χώρας Β ή μιας χώρας Γ, προκειμένου να διακινηθούν μέσω του κλασικού διεθνούς ταχυδρομικού συστήματος προς μια χώρα Α, Β ή Γ, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού.

Τα καταληκτικά τέλη και η Σύμβαση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως

- 4 Η Σύμβαση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως (στο εξής: ΠΤΕ), η οποία συνήφθη στις 10 Ιουλίου 1964 στο πλαίσιο του Οργανισμού των Ηνωμένων

Εθνών, σύμβαση στην οποία προσχώρησαν όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, συνιστά το πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ των ταχυδρομικών υπηρεσιών όλου του κόσμου. Στο πλαίσιο ακριβώς αυτό συστήθηκε η Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη των Διοικήσεων Ταχυδρομείων και Τηλεπικοινωνιών (Conférence européenne des administrations des postes et télécommunications, στο εξής: CEPT), στην οποία ανήκουν όλες οι ευρωπαϊκές ταχυδρομικές υπηρεσίες τις οποίες αφορά η καταγγελία της προσφεύγουσας.

- 5 Στα ταχυδρομικά συστήματα, η διαλογή του «εισερχομένου» ταχυδρομείου και η διανομή του στους τελικούς παραλήπτες συνεπάγονται σημαντικές δαπάνες για τους ΔΤΦ. Για τον λόγο αυτό, τα μέλη της ΠΤΕ υιοθέτησαν το 1969 ένα σύστημα σταθερού συντελεστή προς συμψηφισμό ανάλογα με τον τύπο της αλληλογραφίας, επονομαζόμενο «καταληκτικά τέλη», αναιρώντας έτσι μία αρχή που ίσχυε από της ιδρύσεως της ΠΤΕ, δυνάμει της οποίας κάθε ΔΤΦ αναλάμβανε τις σχετικές με τη διαλογή και τη διανομή του εισερχομένου ταχυδρομείου δαπάνες χωρίς να τις χρεώνει στους ΔΤΦ των χωρών προελεύσεως του ταχυδρομείου. Η οικονομική αξία της υπηρεσίας διανομής που παρέχουν οι διάφορες ταχυδρομικές υπηρεσίες, η διάρθρωση των δαπανών των υπηρεσιών αυτών και τα έξοδα που χρεώνονται στους πελάτες ήταν δυνατόν να διαφέρουν ουσιαδώς μεταξύ τους. Η διαφορά μεταξύ των επιβαλλομένων για την αποστολή του εθνικού και του διεθνούς ταχυδρομείου τιμών εντός των διαφόρων κρατών μελών και η σημασία του επιπέδου των «καταληκτικών τελών» σε σχέση με τις εν λόγω διαφορετικές τιμές που ισχύουν σε εθνικό επίπεδο συνιστούν καθοριστικά στοιχεία όσον αφορά την αιτία του φαινομένου της αναταχυδρομής. Οι φορείς της αναταχυδρομής αποβλέπουν, πράγματι, μεταξύ άλλων, στην άντληση οφέλους από τις εν λόγω διαφορές τιμής προτείνοντας στις εμπορικές εταιρίες να μεταφέρουν το ταχυδρομείο τους προς τους ΔΤΦ που προσφέρουν την καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμών προς ορισμένο προορισμό.
- 6 Το άρθρο 23 της Συμβάσεως της ΠΤΕ του 1984, το οποίο κατέστη το άρθρο 25 της Συμβάσεως της ΠΤΕ του 1989, προβλέπει τα εξής:

«1. Μία χώρα μέλος δεν δεσμεύεται να προωθήσει ή να παραδώσει στον παραλήπτη αντικείμενα επιστολικού ταχυδρομείου, τα οποία αποστολές εγκατεστημένοι στην επικράτεια της ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρομηση σε ξένη χώρα, με στόχο να επωφεληθούν από τα χαμηλότερα τέλη που ισχύουν εκεί. Το ίδιο ισχύει για τα αντικείμενα που ταχυδρομούνται σε μεγάλες ποσότητες, ανεξάρτητα από το αν οι ταχυδρομήσεις αυτές γίνονται αποσκοπώντας σε όφελος από χαμηλότερα τέλη.

2. Η παράγραφος 1 ισχύει αδιακρίτως, τόσο για αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί στη χώρα εγκατάστασης του αποστολέα και που στη συνέχεια μεταφέρεται πέρα από τα σύνορα, όσο και σε αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί σε ξένη χώρα.

3. Η σχετική υπηρεσία μπορεί είτε να επιστρέψει τα αντικείμενα στον τόπο προέλευσης ή να χρεώσει ταχυδρομικό τέλος για τα αντικείμενα στο ύψος των εσωτερικών της τιμολογίων. Εάν ο αποστολέας αρνηθεί να καταβάλει το κόμιστρο, τα αντικείμενα μπορούν να διατεθούν σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία της σχετικής υπηρεσίας.

4. Το κράτος μέλος δεν δεσμεύεται σε αποδοχή, προώθηση ή διανομή στους παραλήπτες αντικειμένων επιστολικού ταχυδρομείου που οι αποστολείς ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρόμηση σε μεγάλες ποσότητες σε άλλη χώρα από τη χώρα εγκατάστασής τους. Η σχετική υπηρεσία μπορεί να επιστρέψει τα αντικείμενα αυτά στον τόπο προέλευσής τους ή να τα επιστρέψει στους αποστολείς χωρίς επανακαταβολή του καταβεβλημένου τέλους.»

Η καταγγελία της IECC και η συμφωνία CEPT του 1987

- 7 Στις 13 Ιουλίου 1988, η IECC υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Κατ' ουσίαν, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε, πρώτον, ότι ορισμένοι ΔΤΦ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και τρίτων χωρών είχαν συνάψει τον Οκτώβριο του 1987, στη Βέρνη, συμφωνία καθορισμού των τιμών αφορώσα τα καταληκτικά τέλη (στο εξής: συμφωνία CEPT) και, δεύτερον, ότι ορισμένοι ΔΤΦ προσπαθούσαν να εφαρμόσουν μία συμφωνία κατανομής των αγορών, στηριζόμενη στο άρθρο 23 της Συμβάσεως της ΠΤΕ, για να αρνηθούν τη διανομή του ταχυδρομικού υλικού που ταχυδρομήθηκε από πελάτη σε ΔΤΦ χώρας διαφορετικής από εκείνη στην οποία κατοικεί.
- 8 Στο τμήμα της καταγγελίας της σχετικά με τη συμφωνία CEPT, η IECC εξέθεσε, ακριβέστερα, ότι, τον Απρίλιο του 1987, μεγάλος αριθμός ΔΤΦ της Κοι-

νότητας εξέτασε, στο πλαίσιο διασκέψεως στο Ηνωμένο Βασίλειο, τη σκοπιμότητα της υιοθέτησης κοινής πολιτικής για την αντιμετώπιση του ανταγωνισμού εκ μέρους των ιδιωτικών εταιριών οι οποίες προσέφεραν υπηρεσίες αναταχυδρομής. Μία ομάδα εργασίας που συγκροτήθηκε στο πλαίσιο της CEPT πρότεινε μεταγενέστερα, κατ' ουσίαν, μία αύξηση των καταληκτικών τελών, την έκδοση κοινού κώδικα συμπεριφοράς, καθώς και τη βελτίωση της υπηρεσίας που παρέχεται στην πελατεία. Τον Οκτώβριο του 1987, η εν λόγω ομάδα εργασίας υιοθέτησε, επομένως, νέα συμφωνία σχετικά με τα καταληκτικά τέλη, τη συμφωνία CEPT, η οποία πρότεινε νέο σταθερό συντελεστή, στην πραγματικότητα ανώτερο του προηγούμενου.

- 9 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι, στις 17 Ιανουαρίου 1995, δεκατέσσερις ΔΤΦ, εκ των οποίων δώδεκα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, προκειμένου να αντικαταστήσουν τη συμφωνία CEPT του 1987, υπέγραψαν προκαταρκτική συμφωνία περί των καταληκτικών τελών. Η συμφωνία αυτή, επονομαζόμενη συμφωνία REIMS (σύστημα αμοιβής για τις παραδόσεις του διασυνοριακού ταχυδρομείου μεταξύ δημοσίων φορέων εκμεταλλεύσεως των ταχυδρομικών υπηρεσιών που υποχρεούνται να διασφαλίσουν καθολική υπηρεσία), προβλέπει, κατ' ουσίαν, ένα σύστημα στο πλαίσιο του οποίου η ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους παραλαβής θα εφαρμόζει στην ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους αποστολής σταθερό συντελεστή του εσωτερικού της τιμολογίου για κάθε ταχυδρομείο που παραλαμβάνει. Το κατά το μάλλον ή ήττον οριστικό κείμενο της συμφωνίας αυτής υπογράφηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1995 και κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 19 Ιανουαρίου 1996 (ΕΕ 1996, C 42, σ. 7).

Η αντιμετώπιση της καταγγελίας από την Επιτροπή

- 10 Οι ΔΤΦ τους οποίους παραθέτει η προσφεύγουσα στην καταγγελία της υπέβαλαν τις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις της Επιτροπής τον Νοέμβριο του 1988. Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ του Ιουνίου του 1989 και του Φεβρουαρίου του 1991, αντηλλάγη ογκώδης αλληλογραφία μεταξύ, αφενός, της IECC και, αφετέρου, διαφόρων υπαλλήλων της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού (ΓΔ IV), καθώς και των γραφείων των μελών της Επιτροπής Bangemann και Brittan.
- 11 Στις 18 Απριλίου 1991, η Επιτροπή πληροφόρησε την IECC ότι «είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού 17 (...) βάσει των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης ΕΚ».

- 12 Στις 7 Απριλίου 1993, η Επιτροπή πληροφόρησε την IECG ότι είχε εκδώσει ανακοίνωση των αιτιάσεων στις 5 Απριλίου 1993 και ότι η εν λόγω ανακοίνωση επρόκειτο να κοινοποιηθεί στους οικείους ΔΤΦ.
- 13 Στις 26 Ιουλίου 1994, η IECG κάλεσε την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 175 της Συνθήκης, να της απευθύνει επιστολή, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), στην περίπτωση κατά την οποία θα έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως έναντι των ΔΤΦ.
- 14 Στις 23 Σεπτεμβρίου 1994, η Επιτροπή απηύθυνε έγγραφο στην IECG με το οποίο δήλωσε την πρόθεσή της να απορρίψει το τμήμα της καταγγελίας της σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στη συμφωνία CΕΡΤ και της ζήτησε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63.
- 15 Με έγγραφο της 23ης Νοεμβρίου 1994, η IECG κοινοποίησε τις παρατηρήσεις της επί του εν λόγω εγγράφου της Επιτροπής και ταυτοχρόνως κάλεσε την Επιτροπή να λάβει θέση ως προς την καταγγελία της.
- 16 Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, επειδή θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει θέση υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, η IECG άσκησε προσφυγή κατά παραλείψεως, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-28/95. Δύο ημέρες αργότερα, στις 17 Φεβρουαρίου 1995, η Επιτροπή απέστειλε στην IECG την τελική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στη συμφωνία CΕΡΤ, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής (στο εξής: απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1995).

- 17 Με την από 17 Φεβρουαρίου 1995 απόφασή της η Επιτροπή διευκρινίζει τα εξής:

«5. (...) Η κύρια αντίρρησή μας για το σύστημα των καταληκτικών τελών που καθιερώνει η συμφωνία CEPT του 1987 ήταν ότι το σύστημα αυτό δεν στηριζόταν στις δαπάνες που επιβάρυναν τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη διεκπεραίωση του εισερχομένου διεθνούς ταχυδρομείου (...). Κατά συνέπεια, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων υπογραμμίστηκε ότι τα τιμολόγια που εισέπρατταν οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη διεκπεραίωση του εισερχομένου διεθνούς ταχυδρομείου έπρεπε να στηρίζονται στις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκαν οι υπηρεσίες αυτές.

6. Η Επιτροπή δέχθηκε ότι ήταν ενδεχομένως δύσκολο να υπολογισθούν οι εν λόγω δαπάνες επακριβώς και δήλωσε ότι ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι τα εγχώρια τιμολόγια παρείχαν επαρκείς ενδείξεις συναφώς (...).

8. (...) Η Επιτροπή ενημερώθηκε για τα στάδια της διαδικασίας που κατέληξαν στο προταθέν σύστημα REIMS. Στις 17 Ιανουαρίου 1995, δεκατέσσερις ΔΤΦ (...) υπέγραψαν προκαταρκτική συμφωνία επί των καταληκτικών τελών, με την προοπτική εφαρμογής από 1ης Ιανουαρίου 1996. Κατά τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχε ανεπισημώς η International Post Corporation, η προσφάτως υπογραφείσα προκαταρκτική συμφωνία προβλέπει σύστημα κατά το οποίο ο ΔΤΦ του κράτους παραλαβής χρεώνει ένα σταθερό ποσοστό του εσωτερικού του τιμολογίου για κάθε ταχυδρομικό αντικείμενο που παραλαμβάνεται στον ΔΤΦ του κράτους αποστολής.

9. Η Επιτροπή σημειώνει, επομένως, ότι οι ΔΤΦ καταβάλλουν έντονες προσπάθειες για την εκπόνηση συστήματος νέων τιμολογίων και θεωρεί στο στάδιο αυτό ότι οι συμβαλλόμενοι προσπαθούν να λάβουν υπόψη τις ανησυχίες της Επιτροπής όσον αφορά το δίκαιο του ανταγωνισμού, τις οποίες συμμερίζεσθε με την καταγγελία σας σχετικά με το προηγούμενο σύστημα. Δεν είναι καθόλου πιθανό ότι η συνέχιση της διαδικασίας παραβάσεως σχετικά με το σύστημα CEPT του 1987, το οποίο σύντομα δεν θα ισχύει πλέον, θα κατέληγε σε ευνοϊκότερο για τους πελάτες σας αποτέλεσμα. Πράγματι, το πιθανό αποτέλεσμα μιας αποφάσεως περί απαγορεύσεως θα ήταν απλώς η επιβράδυνση της ριζικής μεταρρυθμίσεως και αναδιαρθρώσεως του συστήματος καταληκτικών εξόδων

οι οποίες βρίσκονται σε εξέλιξη, ενώ το τροποποιημένο σύστημα επρόκειτο να τεθεί σε εφαρμογή στο εγγύς μέλλον. Υπό το φως της αποφάσεως που εκδόθηκε (...) στην υπόθεση Automec II, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν θα ήταν σύμφωνη προς το κοινοτικό συμφέρον η διάθεση των περιορισμένων πόρων της στην προσπάθεια αντιμετώπισεως, στο παρόν στάδιο, της πτυχής της καταγγελίας που αφορά τα καταληκτικά τέλη διά της εκδόσεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως.

(...)

12. (...) Το σύστημα REIMS φαίνεται εντούτοις να παρέχει, τουλάχιστον για μία μεταβατική περίοδο, εναλλακτικές λύσεις στις προηγούμενες περιοριστικές ρήτρες, οι οποίες προκαλούσαν ανησυχίες στην Επιτροπή. Το σύστημα REIMS διασφαλίζει, μεταξύ άλλων, παρά τις ενδεχόμενες ατέλειες, τη σύνδεση μεταξύ των καταληκτικών τελών και της δομής των εγχωρίων τιμολογίων (...).

13. Αναμφιβόλως η Επιτροπή θα εξετάσει εμπεριστατωμένως το μελλοντικό σύστημα REIMS και την εφαρμογή του σε σχέση με τους κανόνες του ανταγωνισμού. Θα εξετάσει, μεταξύ άλλων, το ζήτημα του κοινοτικού συμφέροντος, τόσον όσον αφορά την ουσία των μεταρρυθμίσεων όσον και τον ρυθμό της θέσεώς τους σε εφαρμογή (...).

18 Στις 6 Απριλίου 1995, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα απόφαση περί απορρίψεως του δευτέρου τμήματος της καταγγελίας της, στο μέτρο που αφορά την παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ABA. Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο της υποθέσεως T-133/95.

19 Στις 14 Αυγούστου 1995, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού στη χρησιμοποίηση του άρθρου 23 της Συμβάσεως της ΠΤΕ για την παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ABΓ. Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο της υποθέσεως T-204/95.

Διαδικασία

- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 21 Με διατάξεις της 6ης Φεβρουαρίου 1996, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, του Post Office και της La Poste υπέρ της Επιτροπής.
- 22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε ορισμένους διαδίκους να προσκομίσουν έγγραφα και να απαντήσουν σε ερωτήσεις, είτε εγγράφως είτε προφορικά κατά τη συνεδρίαση. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς τις προσκλήσεις αυτές.
- 23 Σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων T-28/95, T-110/95, T-133/95 και T-204/95, οι οποίες εισήχθησαν από την ίδια προσφεύγουσα και είναι συναφείς ως προς το αντικείμενό τους, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας με διάταξη του προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος, της 12ης Μαρτίου 1997.
- 24 Οι αγορεύσεις των διαδίκων και οι απαντήσεις τους στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο ακούστηκαν κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαΐου 1997.
- 25 Στις 26 Σεπτεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα ζήτησε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, δυνάμει του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η Επιτροπή, το Post Office και η La Poste γνωστοποίησαν, κατόπιν προσκλήσεως του Πρωτοδικείου, ότι φρονούσαν ότι παρείλκε η επανάληψη της προφορικής

διαδικασίας. Στις 26 Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, εν όψει των προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα εγγράφων, παρέλκει η αποδοχή των αιτημάτων αυτών. Πράγματι, τα νέα στοιχεία που επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτημάτων αυτών είτε δεν περιλαμβάνουν κανένα στοιχείο αποφασιστικό για την κατάληξη της επίμαχης διαφοράς, είτε αποδεικνύουν απλώς την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών προδήλως μεταγενεστέρων της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία δεν μπορούν, κατά συνέπεια, να επηρεάσουν το κύρος της εν λόγω αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1995·
 - να διατάξει οποιοδήποτε άλλο κατά την κρίση του κατάλληλο μέτρο για να υποχρεώσει την Επιτροπή να συμμορφωθεί προς το άρθρο 176 της Συνθήκης·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Με τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Πρωτοδικείο:
- να κηρύξει απαράδεκτο το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office·
 - να καταδικάσει τους παρεμβαίνοντες στα δικαστικά έξοδα που αφορούν τις παρατηρήσεις επί των παρεμβάσεων·
 - να διατάξει την προσκόμιση της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS.

28 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

29 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας και το Post Office ζητούν την απόρριψη της προσφυγής.

30 Η La Poste ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα έξοδα της παρεμβάσεώς της.

Επί του παραδεκτού του υπομνήματος παρεμβάσεως του Post Office

31 Κατά την προσφεύγουσα, το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office δεν συνάδει προς το άρθρο 116, παράγραφος 4, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας, στο μέτρο που δεν αναφέρει τον διάδικο υπέρ του οποίου κατατέθηκε, οπότε πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

32 Δυνάμει του άρθρου 37, παράγραφος 3, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 116, παράγραφος 4, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας

του Πρωτοδικείου, τα αιτήματα του υπομνήματος παρεμβάσεως δεν μπορούν να έχουν άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων ενός των δικάων της κύριας δίκης. Από το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office προκύπτει όμως ότι ο σκοπός της παρεμβάσεως ήταν η υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, παρά την έλλειψη ρητών αιτημάτων υπό την έννοια αυτή. Η προσφεύγουσα δεν μπορούσε, επομένως, να διατηρεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το περιεχόμενο ή τον σκοπό που επιδιώκεται με το υπόμνημα παρεμβάσεως. Επιβάλλεται να υπομνησθεί, επιπλέον, ότι η αίτηση παρεμβάσεως του Post Office περιελάμβανε, σύμφωνα με το άρθρο 115, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αιτήματα προς υποστήριξη των οποίων ζητούσε να παρέμβει και ότι η προπαρατεθείσα διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 1996 επέτρεψε, με το σημείο 1 του διατακτικού της, την παρέμβαση του Post Office «προς υποστήριξη των αιτημάτων της καθής». Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί το εν λόγω τμήμα των αιτημάτων.

Ως προς το παραδεκτό του αιτήματος με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να θεσπίσει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις προβλεπόμενες από το άρθρο 176 της Συνθήκης υποχρεώσεις

- 33 Κατά παγία νομολογία, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να απευθύνει εντολές στα θεσμικά όργανα ή να αντικαθιστά τα όργανα αυτά στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί. Στο οικείο θεσμικό όργανο εναπόκειται, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.
- 34 Επομένως, το εν λόγω τμήμα των αιτημάτων είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

- 35 Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, η IECC προβάλλει έξι λόγους: ο πρώτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης· ο δεύτερος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης·

ο τρίτος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών· ο τέταρτος λόγος αντλείται από κατάχρηση εξουσίας· ο πέμπτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης· τέλος, ο έκτος λόγος αντλείται από την παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου.

- 36 Επιβάλλεται, εν προκειμένω, να εξεταστεί κατ'αρχάς ο τρίτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη κατά την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 37 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού ακυρώσεως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε πλέον να επικαλεστεί την έλλειψη «κοινοτικού συμφέροντος» για να απορρίψει την καταγγελία της, στο μέτρο που η καταγγελία είχε ερευνηθεί οριστικά και η Επιτροπή είχε αναγνωρίσει την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης (προτάσεις του δικαστή Edward, εκτελούντος χρέη γενικού εισαγγελέα, στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, στο εξής: απόφαση Automec II, σημείο 105). Πράγματι, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να μην εξετάσει εμπεριστατωμένως μία υπόθεση σε δύο μόνον περιπτώσεις: είτε όταν φρονεί ότι δεν εχώρησε παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, είτε όταν, βάσει προκαταρκτικής εξετάσεως, φρονεί ότι, ελλείψει κοινοτικού συμφέροντος, δεν χρειάζεται να δοθεί προτεραιότητα στην υπόθεση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-114/92, BEMIM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-147). Εφόσον διανυθούν τα εν λόγω προκαταρκτικά στάδια της διαδικασίας, η Επιτροπή δεν μπορεί πλέον να επικαλεστεί την έννοια του κοινοτικού συμφέροντος.
- 38 Με το δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά το

κοινοτικό συμφέρον. Πράγματι, υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, υφίστατο κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως, λόγω της σημασίας που έχει η προβαλλομένη παράβαση για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, της πιθανότητας αποδείξεως της υπέρξεως της και της εκτάσεως των αναγκαίων μέτρων έρευνας (απόφαση Automec II, σκέψη 86). Εμμένει, επιπλέον, στην έλλειψη εναλλακτικών σε σχέση με την εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως λύσεων, στο μέτρο που, λόγω του διεθνούς χαρακτήρα της συμφωνίας CEE, τα ένδικο βοηθήματα σε εθνικό επίπεδο θα ήσαν ακατάλληλα. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόρριψη της καταγγελίας συνιστά, κατά την προσφεύγουσα, αρνησιδικία. Υπενθυμίζει, τέλος, ότι η Επιτροπή δήλωσε, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων που απηύθυνε στους ΔΤΦ, ότι «υφίσταται πραγματικός κίνδυνος επαναλήψεως της πρακτικής την οποία τεμάτισε η συμφωνία και ότι, κατά συνέπεια, είναι ανάγκη να διευκρινιστεί η νομική κατάσταση». Η διαπίστωση αυτή θα έπρεπε, επομένως, να οδηγήσει την Επιτροπή στην έκδοση αποφάσεως περί διαπιστώσεως παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού και τούτο κατά μείζονα λόγο διότι δεν είχε ακόμη τεματιστεί η εν λόγω παράβαση.

- 39 Με ένα τρίτο σκέλος, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, καθόσον αναφέρθηκε στο σχέδιο συμφωνίας REIMS για να απορρίψει την καταγγελία.
- 40 Καταρχάς, η Επιτροπή υπέπεσε, κατά την προσφεύγουσα, σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον αρνήθηκε να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως ως προς τη συμφωνία CEE, βάσει της εφαρμογής σχεδίου συμφωνίας, το οποίο υποτίθεται ότι αντικαθιστά τη συμφωνία αυτή. Υπέπεσε επίσης σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, καθόσον ισχυρίστηκε ότι η συνέπεια μιας αποφάσεως περί απαγορεύσεως της συμφωνίας CEE θα ήταν «απλώς η επιβράδυνση της ριζικής μεταρρυθμίσεως και αναδιαρθρώσεως του συστήματος καταληκτικών τελών», ενώ από τον φάκελο προκύπτει ότι οι ΔΤΦ δέχθηκαν να αναμορφώσουν το σύστημα CEE αποκλειστικώς λόγω των πιέσεων της Επιτροπής. Μία απαγορευτική απόφαση θα είχε, κατά συνέπεια, υποχρεώσει τους ΔΤΦ να υιοθετήσουν αμέσως νέο σύστημα.
- 41 Η προσφεύγουσα θεωρεί, στη συνέχεια, ότι η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένως το σχέδιο συμφωνίας REIMS, εφόσον, στο χρονικό σημείο κατά το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, το κείμενο της συμφωνίας δεν είχε ακόμη

τελειοποιηθεί ούτε υπογραφεί από τα οικεία μέρη και στον τύπο γινόταν λόγος για τη βούληση ορισμένων μερών να μην την υπογράψουν. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-285, σκέψη 59), εφόσον δεν απέδειξε ότι το σχέδιο της συμφωνίας REIMS τερμάτιζε οπωσδήποτε τη διαπιστωθείσα παράβαση.

- 42 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι η συμφωνία REIMS προβλέπει υπερβολικά μακρά μεταβατική περίοδο και περιλαμβάνει πτυχές που εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις. Διατηρεί, άλλωστε, σε ισχύ ορισμένες παράνομες διατάξεις της συμφωνίας CEPT χωρίς εντούτοις να επιλύει τα προβλήματα που επισημάνθηκαν με την καταγγελία (προπαρατεθείσα απόφαση BEUC και NCC κατά Επιτροπής, σκέψη 54).
- 43 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, απαντώντας στο πρώτο σκέλος, ότι, κατά την απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-185), δεν μπορεί να υποχρεωθεί να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία κατέληξε ότι μία συμπεριφορά συνιστά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού.
- 44 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι ο κατάλογος των απαριθμυμένων στη σκέψη 86 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Automec II κριτηρίων δεν είναι εξαντλητικός και ότι μπορούσε να λάβει υπόψη την επιθυμία που εκδήλωσαν οι ΔΤΦ να προσανατολιστούν προς το σύστημα REIMS.
- 45 Η Επιτροπή αρνείται, τέλος, ότι διέπραξε οποιοδήποτε σφάλμα εκτιμήσεως ή οποιοδήποτε νομικό σφάλμα κατά την αξιολόγηση της συμφωνίας REIMS.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Κατά παγία νομολογία, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υποβάλλοντα καταγγελία δυνάμει του εν λόγω άρθρου δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του άρθρου 85 και/ή 86

της Συνθήκης (μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, σκέψη 62). Επιπλέον, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει μία καταγγελία όταν διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον που να δικαιολογεί τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως (προπαρατεθείσα απόφαση ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, σκέψη 80).

- 47 Όταν η Επιτροπή απορρίπτει καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, ο έλεγχος νομιμότητας στον οποίο πρέπει να προβεί το Πρωτοδικείο αποσκοπεί στο να ελεγχθεί μήπως η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, εκδόθηκε κατά πλάνη περί το δίκαιο ή κατά πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατά κατάχρηση εξουσίας (απόφαση Automec II, σκέψη 80).
- 48 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει, ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να απορρίψει την καταγγελία για έλλειψη επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, λαμβανομένου υπόψη του προχωρημένου σταδίου της έρευνας. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 49 Πράγματι, η ερμηνεία αυτή θα ήταν όχι μόνο αντίθετη προς το ίδιο το κείμενο του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, κατά το οποίο η Επιτροπή «δύνатаι» να εκδώσει απόφαση ως προς την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως, αλλά θα αντέβαινε, επιπλέον, σε μία πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου, της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, σκέψη 17), κατά την οποία ο καταγγέλλων δεν έχει το δικαίωμα να ζητήσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης. Διευκρινίστηκε συναφώς, με την προπαρατεθείσα απόφαση ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, ότι η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει μία καταγγελία στο αρχείο λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος όχι μόνον αφού έχει αρχίσει την έρευνα της υποθέσεως αλλά και αφού έχει αρχίσει τη διεξαγωγή αποδείξεων, αν σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα (σκέψη 81).
- 50 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως που προβάλλει, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παραβίασε τους κανόνες δικαίου σχετικά με την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.

- 51 Προκειμένου να εκτιμηθεί το κοινοτικό συμφέρον που υπάρχει για την εξέταση μιας υποθέσεως, η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που της υποβάλλονται με την καταγγελία της οποίας έχει επιληφθεί. Εναπόκειται σ' αυτήν, ιδίως, αφού αξιολογήσει, με όλη την απαιτούμενη προσοχή, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που προέβαλε ο καταγγέλλων, να σταθμίσει τη σημασία της προβαλλομένης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της, και το περιεχόμενο των αναγκαίων μέτρων έρευνας για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες συνθήκες, την αποστολή της που συνίσταται στο να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (απόφαση Automec II, σκέψη 86).
- 52 Εντούτοις, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να σταθμίσει, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στην οποία προβαίνει, μόνο τα στοιχεία που απαριθμεί το Πρωτοδικείο στην απόφαση Automec II. Δύναται, κατά συνέπεια, να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκτίμήςεως αυτής, άλλα κρίσιμα στοιχεία. Πράγματι, η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στηρίζεται κατ' ανάγκη σε εξέταση των ειδικών για κάθε υπόθεση περιστάσεων, η οποία πραγματοποιείται υπό τον έλεγχο του Πρωτοδικείου.
- 53 Εν προκειμένω, από την ερμηνεία του συνόλου της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, βασιζόμενη στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος, για τον λόγο ότι οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά η καταγγελία επρόκειτο να μεταβάλουν τις καταγγελλθείσες συμπεριφορές υπό την έννοια που συνιστούσε η καταγγελία αυτή.
- 54 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς ότι η έκταση των υποχρεώσεων της Επιτροπής στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το οποίο συνιστά, στον τομέα αυτόν, την ειδική έκφραση της γενικής αποστολής εποπτείας που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή με το άρθρο 155 της Συνθήκης (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, T-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψη 63).

- 55 Η αποστολή εποπτείας που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού περιλαμβάνει το έργο της έρευνας και της καταστολής των ατομικών παραβάσεων αλλά περιλαμβάνει επίσης το καθήκον ασκήσεως μιας γενικής πολιτικής με στόχο την εφαρμογή στον τομέα του ανταγωνισμού των αρχών που καθορίζονται στη Συνθήκη και τον προσανατολισμό της συμπεριφοράς των επιχειρήσεων προς την κατεύθυνση αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80, 101/80, 102/80 και 103/80, *Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 105).
- 56 Επιπλέον, το άρθρο 85 της Συνθήκης αποτελεί έκφραση του γενικού σκοπού που θέτει το άρθρο 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης στη δράση της Κοινότητας, δηλαδή της εγκαθιδρύσεως καθεστώτος που εξασφαλίζει ανόθευτο ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς (υπό την ίδια έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, *Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψη 38).
- 57 Λαμβανομένων υπόψη του γενικού αυτού σκοπού και της αποστολής που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, υπό την επιφύλαξη της αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει ότι δεν είναι σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε μία καταγγελία η οποία αποκαλύπτει πρακτικές που αντιβαίνουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, εφόσον τα υπό εξέταση πραγματικά περιστατικά της παρέχουν δικαιολογημένα τη δυνατότητα να θεωρήσει ότι οι συμπεριφορές των οικείων επιχειρήσεων θα μεταβληθούν προς μια κατεύθυνση η οποία ευνοεί το γενικό συμφέρον.
- 58 Στην περίπτωση αυτή, στην Επιτροπή εναπόκειται, στο πλαίσιο της αποστολής της εποπτείας της ορθής εφαρμογής της Συνθήκης, να αποφασίσει αν είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας να παρακινήσει τις επικρινόμενες στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας επιχειρήσεις να μεταβάλουν τις συμπεριφορές τους λαμβάνοντας υπόψη τις αιτιάσεις που έγιναν δεκτές σε βάρος τους (υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, *IAZ κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψη 15) και να απαιτήσει από αυτές τη διαβεβαίωση ότι οι συμπεριφορές αυτές θα μεταβληθούν πράγματι προς την κατεύθυνση που αυτή συνιστά, παρά να διαπιστώσει ρητώς, με την έκδοση αποφάσεως, ότι οι εν λόγω συμπεριφορές των επιχειρήσεων παραβιάζουν τους κανόνες του ανταγωνισμού της Συνθήκης.

- 59 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή μπορούσε να θεωρήσει ότι, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση περιπτώσεως, ήταν προτιμότερο, λαμβανομένων υπόψη των περιορισμένων μέσων που διαθέτει, να ευνοήσει την ευρισκομένη σε εξέλιξη μεταρρύθμιση του συστήματος των καταληκτικών τελών παρά να επιβάλει κυρώσεις στο σύστημα των καταληκτικών τελών με την έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως της συμφωνίας CEPT.
- 60 Όσον αφορά την προβαλλόμενη αντίφαση μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της αποφάσεως της 17ης Φεβρουαρίου 1995 σε σχέση με τον κίνδυνο υποτροπής εκ μέρους των ΔΤΦ, αρκεί η διαπίστωση ότι η δήλωση της Επιτροπής, την οποία επαναλαμβάνει η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω, σκέψη 38), αναφερόταν στις πρακτικές παρακρατήσεως που εφάρμοσαν οι ΔΤΦ βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ, η οποία αποτελεί το αντικείμενο των υποθέσεων T-133/95 και T-204/95. Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως.
- 61 Καθόσον η Επιτροπή επέλεξε να παρακινήσει τις οικείες επιχειρήσεις να μεταβάλουν τις καταγγεληθείσες συμπεριφορές προς την κατεύθυνση που συνιστούσε με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί ότι δεν υφίσταται εθνική εναλλακτική σε σχέση με την έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως λύση σε δικαστικό επίπεδο, δεδομένου ότι, υιοθετώντας την εν λόγω συμπεριφορά που συνάδει προς την πολιτική της όσον αφορά τον τομέα των υπηρεσιών ταχυδρομείου, η Επιτροπή απάντησε, εν προκειμένω, και στις αιτιάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα με την καταγγελία της και με τη μεταγενέστερη αλληλογραφία της σε σχέση με το προηγούμενο τιμολογιακό σύστημα.
- 62 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, με το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον αναφέρθηκε στο σχέδιο συμφωνίας REIMS για να απορρίψει την καταγγελία.
- 63 Ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Πράγματι, η Επιτροπή ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη θεωρώντας ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως, το σχέδιο της συμφωνίας REIMS παρείχε επαρκείς εγγυήσεις γενικής επιτυχίας της διαδικασίας διαπραγματεύσεων μεταξύ των ΔΤΦ, οι οποίες αποσκοπούσαν στην καθιέρωση ενός συστήματος στηριζομένου στις πραγματικές δαπάνες στις οποίες αυτοί υποβάλλονται κατά τη διεκπεραίωση του ταχυδρο-

μείου σε εθνικό επίπεδο. Παρά τον μεταβατικό και δυνάμει ατελή χαρακτήρα του σχεδίου της συμφωνίας REIMS, τον οποίο άλλωστε αναγνωρίζει η Επιτροπή, το έγγραφο που επικαλείται η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση περιέγραφε ήδη λεπτομερώς το νέο σύστημα που στηρίζεται στα εθνικά ταχυδρομικά τιμολόγια και πρέπει να τεθεί σε εφαρμογή από την 1η Ιανουαρίου 1996. Το έγγραφο αυτό αφορούσε το ενδιάμεσο αλλά βέβαιο στάδιο της διαδικασίας διαπραγματεύσεων μεταξύ όλων των οικείων ΔΤΦ. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η Επιτροπή ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι με το σχέδιο της συμφωνίας REIMS είχε *ipso facto* τεθεί τέρμα στις αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πτυχές της συμφωνίας CEPT που επικαλέστηκε η καταγγέλλουσα.

- 64 Άλλωστε, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι η προκαταρκτική συμφωνία REIMS προέβλεπε υπερβολικά μακρά μεταβατική περίοδο και περιελάμβανε πτυχές που ενέχουν δυσμενείς διακρίσεις δεν μπορούν να επηρεάσουν τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να εξετάσει διεξοδικώς το σύνολο των διατάξεων της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS, όπως κοινοποιήθηκε μεταγενέστερα στην Επιτροπή, χωρίς να προδικάσει την ανάλυση στην οποία πρέπει να προβεί η Επιτροπή όσον αφορά την εν λόγω συμφωνία, δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφοι 1 και 3, της Συνθήκης, στο πλαίσιο της κοινοποίησεως αυτής.
- 65 Επιπλέον, τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν το ιστορικό της παρούσας υποθέσεως διαφέρουν από τα πραγματικά περιστατικά που εξέτασε το Πρωτοδικείο με την προπαρατεθείσα απόφαση BEUC και NCC κατά Επιτροπής. Με την απόφαση εκείνη, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής λόγω εσφαλμένης εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών σχετικά με την παύση της επίμαχης παραβάσεως. Η εν λόγω εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, που αφορούσε ειδικά την υπόθεση εκείνη, δεν μπορεί ως εκ τούτου να μεταφερθεί στην παρούσα διαφορά. Άλλωστε, τονίστηκε ήδη ανωτέρω στη σκέψη 63 ότι η Επιτροπή ουδόλως δήλωσε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι η προκαταρκτική συμφωνία REIMS είχε *ipso facto* τερματίσει τη συμφωνία CEPT.
- 66 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη καθόσον θέωρησε ότι η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως απειλούσε να θίξει τις διαπραγματεύσεις σχετικά με την προκαταρκτική συμφωνία REIMS, πρέπει να υπομνησθεί η πάγια νομολογία κατά την οποία το Πρωτοδικείο πρέπει να περιοριστεί στην εξακρίβωση της ελλείψεως προδήλων σφαλμάτων εκτίμησης στο πλαίσιο του ελέγχου των συνεπειών που η Επιτροπή αντλεί από τα πραγματικά περιστατικά που υποβλήθηκαν στην εκτίμησή της (προπαρατεθείσα απόφαση BEMIM κατά Επιτροπής, σκέψη 72). Το Πρωτοδι-

κείο δεν μπορεί, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, να υποκαταστήσει την κρίση του ως προς το ακριβές περιεχόμενο των συγκεκριμένων συνεπειών περίπλοκων πραγματικών περιστατικών στην εκτίμηση της Επιτροπής (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1975, 78/74, Deuka, Συλλογή τόμος 1975, σ. 143, σκέψεις 9 και 10). Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή ευλόγως εκτίμησε ότι η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως θα περιέπλεκε ουσιωδώς τη διαδικασία εκδόσεως της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS. Δεν υπέπεσε, επομένως, σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των συνεπειών της ενδεχόμενης εκδόσεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως. Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι ΔΤΦ δεν είχαν κατά το παρελθόν προσαρμόσει τη στάση τους όσον αφορά την αναταχυδρόμηση παρά κατόπιν πίεσεως της Επιτροπής δεν επηρεάζει τον εύλογο χαρακτήρα της εν λόγω εκτιμήσεως.

67 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η προκαταρκτική συμφωνία REIMS διατηρεί σε ισχύ ορισμένες απαγορευμένες διατάξεις της συμφωνίας CEPT, ενώ η ανανέωση παρεμφερούς συμφωνίας περιοριστικής του ανταγωνισμού έχει απαγορευθεί με τη σκέψη 54 της προπαρατεθείσας αποφάσεως BEUC και NCC κατά Επιτροπής, πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, στην υπόθεση εκείνη, η απλή ανανέωση της οικείας άτυπης συμφωνίας σήμαινε ότι αυτή υφίσταται ως έχει, χωρίς μεταγενέστερο έλεγχο εκ μέρους της Επιτροπής, ενώ, εν προκειμένω, το σχέδιο της συμφωνίας REIMS, που έχει υπογραφεί τυπικώς από τους ΔΤΦ και τροποποιεί ουσιωδώς την προϋφισταμένη πραγματική κατάσταση, αποτελεί το αντικείμενο διεξοδικής αναλύσεως της Επιτροπής ως προς τη συμβατότητά του με το άρθρο 85 της Συνθήκης στο πλαίσιο της προπαρατεθείσας κοινοποιήσεως.

68 Ως προς το επιχείρημα ότι από τις απαντήσεις των ΔΤΦ στην ανακοίνωση των αιτιάσεων πρέπει να θεωρηθεί ότι προκύπτει άρνηση εκ μέρους τους να συμμορφωθούν προς τη βούληση της Επιτροπής, επιβάλλεται να τονιστεί ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί από επιχείρηση στην οποία απευθύνθηκε ανακοίνωση των αιτιάσεων να εκδηλώσει αποκλειστικά, κατά τη σύνταξη της απαντήσεώς της στην εν λόγω ανακοίνωση, την πρόθεση να συμμορφωθεί προς τη θέση της Επιτροπής. Η επιχείρηση αυτή πρέπει, πράγματι, να έχει τη δυνατότητα αμφισβητήσεως των νομικών και πραγματικών ισχυρισμών της Επιτροπής. Η αντίθετη ερμηνεία θα καθιστούσε κενό περιεχομένου το δικαίωμα απαντήσεως στην ανακοίνωση των αιτιάσεων που προβλέπεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 99/63 (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1991, T-30/89, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1439, σκέψη 35).

69 Εν όψει του συνόλου των προηγούμενων σκέψεων, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλούνται, αφενός, από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, από την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 70 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα εκθέτει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή απέδειξε, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων και, στη συνέχεια, με την απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1995, ότι η συμφωνία CΕΡΤ συνιστούσε παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, το θεσμικό αυτό όργανο παρέβη την εν λόγω διάταξη, καθόσον δεν καταδίκασε τους οικείους ΔΤΦ και απέρριψε την καταγγελία της. Παραπέμπει, συναφώς, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 1989, 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen και Silver Line Reisebüro (Συλλογή 1989, σ. 803, σκέψεις 51 και 52), με την οποία το Δικαστήριο απαγόρευσε στα θεσμικά κοινοτικά όργανα να ευνοούν τη σύναψη συμφωνιών ή τη διαμόρφωση πρακτικών αντίθετων προς το δίκαιο του ανταγωνισμού.
- 71 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, καθόσον η Επιτροπή δεν υποχρέωσε τους ΔΤΦ να τερματίσουν τη συμφωνία CΕΡΤ, της οποίας είχε αναγνωρίσει τον περιοριστικό χαρακτήρα, χορήγησε de facto απαλλαγή στη συμφωνία αυτή, ελλείψει προηγούμενης κοινοποιήσεως και χωρίς να συντρέχουν οι ουσιαστικές προϋποθέσεις που επιβάλλει το άρθρο 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Υπογραμμίζει επίσης ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί, με την περί απορρίψεως της καταγγελίας απόφασή της, τον περίπλοκο χαρακτήρα της οικείας υποθέσεως για να αποφύγει την επιβολή κυρώσεως στις παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού που διέπραξαν οι ΔΤΦ.
- 72 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι από το άρθρο 3 του κανονισμού 17 προκύπτει ότι ο καταγγέλλων δεν δικαιούται να ζητήσει την έκδοση αποφάσεως περί διαπιστώσεως της παραβάσεως και ότι η ίδια δεν είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει τη διεξαγωγή μιας διαδικασίας μέχρι την έκδοση οριστικής αποφάσεως.

- 73 Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, η ύπαρξη ενδεχόμενης πλάνης περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν θα είχε εν πάση περιπτώσει καμία συνέπεια επί της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που η απόφαση αυτή δεν στηρίζεται σε ενδεχόμενη παράβαση της εν λόγω διατάξεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 74 Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα στηρίζονται, κατ' ουσίαν, στην υπόθεση ότι η Επιτροπή απέδειξε, με την από 17 Φεβρουαρίου 1995 απόφαση, ότι η συμφωνία CΕΡΤ συνιστά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Το γεγονός όμως αυτό δεν αρκεί αφ'εαυτού για να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε, εν προκειμένω, σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον δεν απαγόρευσε, με ρητή απόφαση, τις καταγγεληθείσες πρακτικές. Πράγματι, όπως προκύπτει από την εξέταση του προηγουμένου λόγου ακυρώσεως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή δέχεται ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αφενός, δεν είναι υποχρεωμένη να εκδώσει απόφαση περί διαπιστώσεως της οικείας παραβάσεως και, αφετέρου, μπορεί να θεωρήσει, με απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας που προκάλεσε τη διεξαχθείσα έρευνα, ότι η διαπίστωση της παραβάσεως αυτής δεν εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας.
- 75 Άλλωστε, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι, με την έκδοση της απορριπτικής της αποφάσεως, η Επιτροπή «ευνόησε» τη σύναψη ή τη διατήρηση σε ισχύ μιας περιοριστικής του ανταγωνισμού συμφωνίας υπό την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Ahmed Saeed Flugreisen και Silver Line Reisebüro πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, δεν μπορεί να εξομοιωθεί η απόρριψη καταγγελίας που στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στη σύναψη της συμφωνίας REIMS, η οποία αίρει τις βασικές αντιρρήσεις που διατυπώθηκαν από την Επιτροπή και την καταγγέλλουσα, με «έννοια» της Επιτροπής προς τη συμφωνία CΕΡΤ που αντικαταστάθηκε κατά τον τρόπο αυτό.
- 76 Το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί τον περίπλοκο χαρακτήρα μιας περιοριστικής του ανταγωνισμού πρακτικής για να απορρίψει μία καταγγελία είναι, αφ'εαυτού, αλυσιτελής. Επιβάλλεται, πράγματι, η παρατήρηση

ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο νομίμως περιορίστηκε να επικαλεσθεί τον περίπλοκο χαρακτήρα της επίμαχης υποθέσεως στα σημεία 6 και 10 της αποφάσεως της 17ης Φεβρουαρίου 1995, προκειμένου να εξηγήσει γιατί θεώρησε ότι τα προβλήματα που συνδέονται με την ύπαρξη της συμφωνίας CERN είχαν περισσότερες πιθανότητες να επιλυθούν μέσω της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS μάλλον παρά με την έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στηρίζεται στον περίπλοκο χαρακτήρα του επίμαχου φακέλλου για να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας.

- 77 Κατά συνέπεια, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 78 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας, καθόσον άσκησε τις αρμοδιότητές της στον τομέα του ανταγωνισμού για την εξυπηρέτηση σκοπών πολιτικής φύσεως, ήτοι για «να εξασφαλίσει ένα καλό πολιτικό κλίμα στις σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και των ταχυδρομικών υπηρεσιών και, κατά συνέπεια, των κρατών μελών τους».
- 79 Η προσφεύγουσα τονίζει, αφενός, ότι χρειάστηκε να παροτρύνει επανειλημμένως την Επιτροπή να ενεργήσει δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης και ότι η αδράνεια της Επιτροπής την ανάγκασε να αποστείλει μεγάλο αριθμό επιστολών σε διάφορους υπευθύνους του εν λόγω θεσμικού οργάνου. Αφετέρου, φρονεί ότι η ύπαρξη πολιτικών πιέσεων αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, από την απάντηση της γερμανικής διοικήσεως ταχυδρομείων στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, κατά την οποία «η καταγγελία αποτελεί παραφωνία μέσα στο κλίμα εποικοδομητικής συνεργασίας μεταξύ των ταχυδρομικών αρχών και της Επιτροπής. Προκειμένου να αμβλυνθούν οι δυσμενείς πολιτικές συνέπειες, προτεί-

νουμε να μην συνεχισθεί η διεξαγωγή της διαδικασίας στο εγγύς μέλλον». Η αντίφαση μεταξύ διαφόρων δημοσίων δηλώσεων των υπευθύνων της Επιτροπής, υποσχομένων την αυστηρή εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού, και της σημαντικής καθυστέρησης με την οποία η Επιτροπή χειρίστηκε μεταγενέστερα την υπόθεση αυτή και, τέλος, η δημοσιευθείσα στο περιοδικό *The Economist* ανώνυμη δήλωση ενός υπευθύνου της Επιτροπής, κατά την οποία «Ουδείς ασχολείται με τον φάκελλο αυτό (...)» αποδεικνύουν επίσης την ύπαρξη πολιτικών πιέσεων.

80 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή προσπάθησε να συντονίσει τον χειρισμό της καταγγελίας της και την έκδοση του πράσινου βιβλίου περί των υπηρεσιών ταχυδρομείου το 1992 επίσης για πολιτικούς λόγους.

81 Τέλος, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η στάση της Επιτροπής στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής, αντίθετη προς την πάγια πρακτική επεμβάσεως όσον αφορά συμφωνίες καθορισμού τιμών, δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά από τις σημαντικές πολιτικές πιέσεις που υπέστη.

82 Η Επιτροπή αρνείται ότι την απόρριψη της καταγγελίας δικαιολόγησαν σκοποί πολιτικής φύσεως και αντιτείνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε καμία απτή απόδειξη περί της υπάρξεως οιασδήποτε καταχρήσεως εξουσίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

83 Κατά πάγια νομολογία μία απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνο εφόσον είναι σαφές, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε για την επίτευξη σκοπών άλλων από τους αναφερόμενους (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-84/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-5755, σκέψη 69, και προπαρατεθείσα απόφαση Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 87 επ.).

- 84 Όμως, ούτε από τα πραγματικά στοιχεία ούτε από τα προσκομισθέντα έγγραφα ούτε από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προκύπτει ότι η Επιτροπή καταστρατήγησε την οικεία διοικητική διαδικασία προκειμένου να επιτύχει άλλο σκοπό από τον ρητώς επιδιωκόμενο, όπως αυτός διατυπώθηκε με την από 17 Φεβρουαρίου 1995 απόφασή της.
- 85 Πράγματι, ο σχετικώς μακρός χρόνος που διέρρευσε μέχρι την έκδοση της απορριπτικής απόφασής της 17ης Φεβρουαρίου 1995 και, προηγουμένως, ο χρόνος που διέρρευσε μέχρι την έκδοση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων του 1993 μπορούν να δικαιολογηθούν σε σημαντικό βαθμό από τον περίπλοκο χαρακτήρα των οικονομικών πτυχών των ανακυσφάντων ζητημάτων, τον αριθμό των εμπλεκόμενων ΔΤΦ στις διαπραγματεύσεις της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS, την παράλληλη έκδοση του πράσινου βιβλίου επί των υπηρεσιών ταχυδρομείου και τον χρόνο που χρειάστηκε για να τεθεί σε εφαρμογή ένα σύστημα αντικαταστάσεως, όπως η προκαταρκτική συμφωνία REIMS.
- 86 Όσον αφορά τις διάφορες προσκλήσεις προς ενέργεια που απηύθυνε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή έλαβε θέση κατόπιν αυτών, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, ή ότι η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή κατά παραλείψεως κατόπιν αυτών.
- 87 Οι ανώνυμες δηλώσεις υποτιθεμένων υπαλλήλων της Επιτροπής που δημοσιεύθηκαν σε περιοδικό όπως *The Economist* πρέπει να θεωρηθούν ως απλοί ισχυρισμοί και όχι ως αποδείξεις ή αρχές αποδείξεως της υπάρξεως καταχρήσεως εξουσίας.
- 88 Εφόσον από τον έλεγχο στον οποίο προέβη το Πρωτοδικείο προκύπτει ότι ορθώς η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν υφίστατο κοινοτικό συμφέρον προς εξακολούθηση της έρευνάς της, το θεσμικό αυτό όργανο δεν ευνόησε αδικαιολόγητα την προσπάθεια εκπονήσεως κανονιστικού πλαισίου σε βάρος της εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού. Τέλος, πρέπει να τονισθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραθέτει το πράσινο βιβλίο περί των υπηρεσιών ταχυδρομείου παρά ως στοιχείο που αποδεικνύει ότι η προκαταρκτική συμφωνία REIMS καλύπτει τις αντιρρήσεις που διατυπώθηκαν ως προς τη συμφωνία CEPT και δεν απορρίπτει την καταγγελία απλώς και μόνο εξαιτίας της εκδόσεως του εν λόγω πράσινου βιβλίου.

- 89 Εν όψει των προηγουμένων, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως σχετικά με την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 90 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, μετά από επτά περίπου έτη διαδικασίας περιλαμβάνουσας την έκδοση ανακοινώσεως αιτιάσεων, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει με επιμέλεια και ιδιαίτερη πληρότητα τα σημεία που η προσφεύγουσα είχε επισημάνει στο θεσμικό αυτό όργανο. Η προσφεύγουσα θεωρεί όμως ότι η προσβαλλομένη απόφαση ουδόλως ικανοποιεί τα εν λόγω αυστηρά κριτήρια. Δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους δεν υπήρχε κοινοτικό συμφέρον προς έκδοση αποφάσεως απαγορεύσεως, αποφεύγει να διευκρινίσει γιατί τα θετικά αποτελέσματα της συμφωνίας REIMS θα διακυβεύονταν από την έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως και δεν διευκρινίζει για ποιους λόγους θα πρέπει κατ' ανάγκη να εφαρμοσθεί η συμφωνία REIMS για να επιλυθούν τα προβλήματα που προέβαλε με την καταγγελία της. Υπενθυμίζει, επιπλέον, ότι, εάν μία απόφαση αποκλίνει από προηγούμενη πρακτική, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί στην έκδοση συνοπτικής αποφάσεως και πρέπει να αναπτύξει διεξοδικώς τον συλλογισμό της (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 71).
- 91 Η προσφεύγουσα παραπέμπει, άλλωστε, στη σκέψη 86 της αποφάσεως *Automec II*, και φρονεί ότι η Επιτροπή δεν δικαιολόγησε την εκτίμησή της περί του κοινοτικού συμφέροντος σε σχέση με οιοδήποτε από τα κριτήρια που διατυπώνονται με την απόφαση εκείνη.
- 92 Τέλος, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί ότι ενημερώθηκε επαρκώς ως προς τους λόγους της εκδόσεως της αποφάσεως διότι έλαβε μόνο αντίγραφο της προσωρινής συνοπτικής εκθέσεως της συμφωνίας REIMS με ημερομηνία 4 Φεβρουαρίου 1994 και όχι αντίγραφο της προσωρινής συμφωνίας που υπογράφηκε στις 17 Ιανουαρίου 1995.

- 93 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή της περί απορρίψεως, στο μέτρο που προκύπτει σαφώς από αυτήν ότι η βασική αιτίασή της όσον αφορά τη συμφωνία CERN συνίστατο στο γεγονός ότι η συμφωνία αυτή δεν στηριζόταν στις πραγματικές δαπάνες στις οποίες υποβάλλονται οι ΔΤΦ και ότι η συμφωνία REIMS αποσκοπούσε ακριβώς στο να συνδέσει τα καταληκτικά τέλη με τη δομή του εθνικού τιμολογιακού συστήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 94 Κατά παγία νομολογία, η αιτιολογία μιας ατομικής αποφάσεως πρέπει να επιτρέψει στον μεν αποδέκτη της να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, για να μπορεί να υποστηρίξει, ενδεχομένως, τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει αν η απόφαση είναι ή όχι επαρκώς θεμελιωμένη, στον δε κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 29, της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-102/92, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-17, σκέψεις 75 και 76, και της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψεις 103 και 104).
- 95 Άλλωστε, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η ακριβής έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της επίμαχης πράξεως και από τις συνθήκες υπό τις οποίες εκδόθηκε (απόφαση του Δικαστηρίου, της 14ης Ιανουαρίου 1981, 819/79, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 21, σκέψη 19). Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε, στη σκέψη 85 της αποφάσεως Automec II, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 190 της Συνθήκης συνιστά ουσιώδες μέσο δικαστικού ελέγχου σε σχέση με τη χρήση της έννοιας του κοινοτικού συμφέροντος από την Επιτροπή, προκειμένου αυτή να απορρίψει ορισμένες καταγγελίες.
- 96 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή τήρησε, εν προκειμένω, την εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως. Πράγματι, η απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1995 εκθέτει διεξοδικώς τους ειδικούς λόγους της απορρίψεως της καταγγελίας, καθόσον αναφέρεται ακριβώς στο πλαίσιο της υποθέσεως. Η απόφαση όχι μόνο δεν αναφέρεται αφηρημένα στην έννοια του κοινοτικού συμφέροντος, αλλά

διευκρινίζει σαφώς, στο σημείο 12, ότι η καταγγελία πρέπει να απορριφθεί λόγω του ότι με την προκαταρκτική συμφωνία REIMS αίρεται η κυριότερη αντίρρηση της Επιτροπής ως προς τη συμφωνία CEPT.

- 97 Το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν δικαιολόγησε την απόφασή της σε σχέση με τα τρία κριτήρια που διατυπώθηκαν στη σκέψη 86 της αποφάσεως Automec II πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, κρίθηκε ανωτέρω, στο πλαίσιο της εξετάσεως του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να ελέγξει τη σκοπιμότητα της απορρίψεως της οικείας καταγγελίας μόνο σε σχέση με τα εν λόγω κριτήρια. Δεν είναι δυνατόν, επομένως, να έχει την υποχρέωση να αιτιολογήσει την απόφασή της περί απορρίψεως βάσει των κριτηρίων αυτών και μόνον.
- 98 Επιπλέον, με την προπαρατεθείσα απόφαση BAT και Reynolds κατά Επιτροπής (σκέψεις 23 και 24), το Δικαστήριο έκρινε ότι η διοικητική διαδικασία παρέχει, μεταξύ άλλων, την ευκαιρία για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να προσαρμόσουν τις συμφωνίες ή την εφαρμοζόμενη πρακτική που αποτελούν αντικείμενο αιτιάσεων προς τους κανόνες της Συνθήκης και ότι η δυνατότητα αυτή προϋποθέτει ότι οι επιχειρήσεις αυτές και η Επιτροπή έχουν το δικαίωμα να διεξαγάγουν εμπιστευτικές διαπραγματεύσεις προκειμένου να προσδιοριστούν οι τροποποιήσεις με τις οποίες είναι δυνατόν να εξαιρεθούν οι αιτιάσεις της Επιτροπής. Επομένως, τα έννομα συμφέροντα των καταγγελλόντων προστατεύονται απολύτως όταν αυτοί ενημερώνονται για το αποτέλεσμα των εν λόγω διαπραγματεύσεων, εν όψει του οποίου η Επιτροπή προτίθεται να θέσει τις καταγγελίες στο αρχείο, χωρίς να έχουν εντούτοις το δικαίωμα προσβάσεως στα συγκεκριμένα έγγραφα που αποτέλεσαν το αντικείμενο των εν λόγω διαπραγματεύσεων. Η προσφεύγουσα έχει, εν πάση περιπτώσει, ακόμη την ευχέρεια να εκθέσει τις παρατηρήσεις της ως προς την προκαταρκτική συμφωνία REIMS επ' ευκαιρία της εξέτασεως της συμφωνίας αυτής βάσει του άρθρου 85, παράγραφοι 1 και 3, της Συνθήκης στο πλαίσιο της προμνημονευθείσας κοινοποίησης της συμφωνίας αυτής.
- 99 Καθόσον η Επιτροπή αιτιολόγησε ορθώς την απόφασή της όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους η ύπαρξη της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS δικαιολογούσε την έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της έρευνάς της, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο υπογράμμισε επίσης επαρκώς ως προς ποιο σημείο η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως θα είχε μειώσει την αποφασιστικότητα των ΔΤΦ να μετάρσχουν συγχρόνως στη διαδικασία διαπραγματεύσεων της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS.

- 100 Άλλωστε, το σημείο 12 της προσβαλλομένης αποφάσεως παρέχει επαρκείς εξηγήσεις όσον αφορά τον κερδοσκοπικό χαρακτήρα των στοιχείων που διέθετε η Επιτροπή σχετικά με την προκαταρκτική συμφωνία REIMS. Το κατά πόσον η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να επικαλεστεί τα υποτιθέμενα κερδοσκοπικά αυτά στοιχεία εκτιμήθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος απορρίφθηκε ανωτέρω.
- 101 Εν όψει του συνόλου των σκέψεων αυτών, πρέπει να απορριφθεί ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται στην παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 102 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στο πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της ασφαλείας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον δεν μερίμνησε, όπως είχε δημιουργήσει την ελπίδα, για την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού. Υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή διευκρίνισε, στην υπόθεση που κατέληξε στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 1994, T-83/91, Tetra Pak κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-755, σκέψη 29), ότι «ουδείς μπορεί νομίμως να αναμένει ότι θα αποφύγει τις συνέπειες προηγούμενων ενεργειών τροποποιώντας απλώς τη συμπεριφορά του για το μέλλον».
- 103 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον περάτωσε τη διαδικασία. Πράγματι, η ανεπάρκεια των χρησιμοποιηθέντων μέσων καθώς και ο αβέβαιος χαρακτήρας της συμφωνίας REIMS δεν βρίσκονται σε αναλογία προς την κατάφωρη παραβίαση του δικαίου του ανταγωνισμού που συνιστά η συμφωνία CΕΡΤ.

- 104 Με το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον η καταγγελία της αποτέλεσε το αντικείμενο διαφορετικής μεταχειρίσεως από αυτήν που επιφυλάσσεται σε υποθέσεις που εγείρουν παρεμφερή προβλήματα.
- 105 Τέλος, με το τέταρτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως υποχρεώνοντάς την επανειλημμένως να προσφύγει στα κατάλληλα ένδικα βοηθήματα.
- 106 Η Επιτροπή περιορίζεται να υπενθυμίσει ότι από την προπαρατεθείσα απόφαση Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής προκύπτει ότι ο καταγγέλλων δεν έχει το δικαίωμα να αξιώσει την έκδοση αποφάσεως ως προς την ύπαρξη παραβάσεως και ότι δεν μπορεί ως εκ τούτου να διατηρεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το γεγονός ότι θα επιτύχει την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως. Αρνείται, εξάλλου, ότι παραβίασε τις γενικές αρχές που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 107 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ασφαλείας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στο μέτρο που, όπως προκύπτει από την παρατεθείσα από την Επιτροπή νομολογία, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι ο καταγγέλλων έχει το δικαίωμα να αξιώσει την εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση καταδικαστικής αποφάσεως. Άλλωστε, από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή νομίμως επικαλέστηκε, κατά την έκδοση της αποφάσεως της 17ης Φεβρουαρίου 1995, την έννοια του κοινοτικού συμφέροντος προκειμένου να απορρίψει την καταγγελία, χωρίς αυτό να συνιστά κακή χρήση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει.
- 108 Η επίκριση που περιέχεται στο δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως αφορά, στην πραγματικότητα, το ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να επικαλεστεί την ύπαρξη της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS

για να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας. Η επίκριση αυτή πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτέθηκαν ανωτέρω, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του τρίτου σκέλους ακυρώσεως.

- 109 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, πρέπει να τονισθεί ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή, σε μία περίπτωση παρεμφερή προς την υπό κρίση, καταδίκασε τις επίμαχες επιχειρήσεις, σε αντιδιαστολή προς τη θέση την οποία έλαβε στην παρούσα υπόθεση. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
- 110 Τέλος, από τα προηγηθέντα καθώς και από το γεγονός ότι η Επιτροπή νομίμως επικαλέστηκε την έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.
- 111 Για το σύνολο των λόγων αυτών πρέπει να απορριφθεί ο έκτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του αιτήματος προσκομίσεως εγγράφων

- 112 Με τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS.
- 113 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο ζήτησε την προσκόμιση του εγγράφου αυτού. Το έγγραφο αυτό προσκομίστηκε σύμφωνα με τη σχετική αίτηση του Πρωτοδικείου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 114 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή καθώς και η παρεμβαίνουσα La Poste είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα. Το Post Office, το οποίο δεν υπέβαλε αίτημα ως προς τα δικαστικά έξοδα, φέρει τα δικά του έξοδα.
- 115 Το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικά του έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής και της La Poste.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας και το Post Office φέρουν τα δικά τους έξοδα.

Vesterdorf

Briët

Lindh

Potocki

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Σεπτεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf